

Arrest

nr. 84 585 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat T. OP DE BEECK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 4 oktober 1986 te Lamin, Gambia. U behoort tot de Mandinka etnie en bent moslim. U bent opgegroeid in Lamin, bij uw ouders en twee zussen. U beëindigde uw middelbare schoolstudie in 2005 maar de twee hieropvolgende jaren vond u niet meteen werk, maar volgde wel opleidingen waardoor u in januari 2007 aan de slag kon in de 'Lamin Lodge' aan de haven op een schip. U maakte boottochten met toeristen en deed allerlei uitstappen. Het is via deze weg dat u op 1 februari 2007 (M.) (T.) ontmoette, een Britse toerist die op vakantie was in Gambia. (M.) begon een gesprek met u, vroeg uw telefoonnummer en nodigde u twee dagen later uit om iets te gaan drinken. U ging in op deze uitnodiging, en tijdens jullie

gesprek vertelde (M.) u dat hij homoseksueel was, en vroeg hij u of u geen plaatsen kende waar hij homoseksuelen kon ontmoeten. U moest het antwoord schuldig blijven op deze vraag, waarop (M.) vroeg of u niet geïnteresseerd was om zijn partner te worden. U ging uiteindelijk in op zijn vraag, en jullie begonnen samen een relatie. Op 16 februari 2007 werden u en (M.) betrappt toen jullie aan het kussen waren op het strand door een politieman in burger. Jullie werden meegenomen naar het politiebureau, waar jullie een nacht moesten blijven in aparte cellen. (M.) betaalde de volgende dag echter een som geld aan de agenten waarop jullie werden vrijgelaten. U beloofde eveneens dat u dergelijke praktijken niet meer zou doen in de toekomst. (M.) bleef vervolgens nog tot 20 februari 2007 in Gambia. Wanneer (M.) in Engeland was, hielden jullie telefonisch contact, en op 10 december 2008 kwam hij terug naar Gambia. Hij kocht een wagen voor u zodat u niet meer op de boot moest werken. (M.) bleef tot 8 januari 2009 in Gambia, maar in die periode werden u en (M.) door uw zus betrappt in uw kamer, zodat uw familie ontdekte dat u een relatie had met (M.). Uw familie reageerde furieus, maar u kon toch in de woning van uw familie blijven omdat u zei dat het in de toekomst niet meer zou gebeuren. (M.) kwam echter nogmaals terug naar Gambia op 7 november 2010, en dit maal zou hij blijven tot 5 december 2010. U besloot in november 2010 om de familiewoning te verlaten, en een eigen kamer te huren zodat (M.) bij u kon intrekken tijdens zijn vakanties in Gambia. Het volgende jaar kwam (M.) met vakantie op 18 oktober 2011 en hij verbleef tijdens deze vakantie opnieuw in uw kamer. Op 29 oktober 2011 werden jullie echter naakt betrappt door drie agenten in uw kamer. Blijkbaar had iemand de politie ingelicht over uw relatie met (M.) en over het feit dat hij bij u zou verblijven. Jullie werden meegenomen naar het politiebureau, waar jullie tot 1 november 2011 zouden worden opgesloten. U werd er geslagen tijdens uw opsluiting, maar na drie dagen had (M.) blijkbaar een oplossing gevonden met de agenten, opdat jullie zouden worden vrijgelaten, op voorwaarde dat jullie het land zouden verlaten. (M.) contacteerde hiervoor een Nigeriaan (C.) die tegen betaling uw vlucht naar Europa zou voorbereiden. U verbleef van 1 november 2011 tot 14 november 2011 in een guesthouse in Churchill Town, samen met (M.). Op 14 november 2011 kwam (C.) u ophalen om naar de luchthaven te gaan. (M.) zou pas de volgende dag vertrekken en het land verlaten. U dacht dat u naar Engeland zou gaan, maar uiteindelijk bleek dat u het vliegtuig vanuit Gambia naar België nam, waar u op 15 november 2011 aankwam. U vroeg de 1 volgende dag, op 16 november 2011, asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreest door de gemeenschap en de overheidsdiensten omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Zo komen uw verklaringen betreffende de ontdekking van uw beweerde homoseksuele geaardheid tijdens het gehoor voor het CGVS hoegenaamd niet doorleefd over. Het is opvallend dat u - wanneer tijdens het gehoor gepeild wordt naar de ontdekking van uw homoseksualiteit – steeds aan seks gerelateerde feiten aanhaalt, en nergens gevoelens voor andere mannen, of een welbepaalde man, ter sprake brengt. Zo haalt u aan dat u vóór (M.) nooit een relatie met een andere man heeft gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft aan dat u (M.) op 1 februari 2007 hebt ontmoet, dat jullie op 3 februari hebben afgesproken waarbij (M.) liet weten dat hij homoseksueel was (zie gehoorverslag CGVS, p.9). (M.) zou u eveneens na zijn outing gevraagd hebben of u zijn partner wilde worden, waarop u bent ingegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart verder dat jullie op de 3de februari zijn begonnen, en dat jullie seks hadden op de 4de februari, waarbij u verder nogal expliciet ingaat op de seksuele handelingen die jullie gesteld zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt waarom u besliste om een relatie aan te gaan met (M.) aangezien u ervoor nog nooit een relatie had gehad met een man, geeft u aan dat u hem aanvaard heeft maar dat jullie niet onmiddellijk seks hebben gehad, maar dat dit pas de volgende dag gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Zelfs wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt of u dan ook gevoelens had voor (M.), antwoordt u dat u de eerste dag niet meteen gevoelens had voor (M.) maar dat u, nadat u begon te vrijen met hem, wel gevoelens begon te krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het is zoals eerder gezegd echter opvallend dat u in uw antwoorden over de ontdekking van uw beweerde homoseksualiteit – die u leert aan uw ontmoeting met (M.) – en het begin van uw beweerde relatie met (M.) steeds, en af en toe zelfs erg expliciet, verwijst naar seksgerelateerde feiten zonder enige gevoelens (voor (M.)) ter sprake te brengen. Uw antwoorden

komen bijgevolg niet doorleefd over. Zelfs wanneer u gevraagd wordt of u zich een bijzondere gebeurtenis kan herinneren of een anekdote van de periode van uw relatie met (M.), antwoordt u dat u van hem houdt en dat u zich vooral de eerste keer herinnert wanneer jullie seks hadden en dat u twee of drie dagen pijn heeft gehad... (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Zulke expliciete antwoorden kunnen niet overtuigend genoemd worden. U beweert verder nooit andere relaties met andere mannen te hebben gehad, of gevoelens voor andere mannen te hebben gekend voordat u (M.) leerde kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U leert de ontdekking van uw beweerde homoseksualiteit aan uw ontmoeting met (M.), wat op zich niet onmogelijk is uiteraard, maar uw weinig doorleefde antwoorden betreffende uw ontdekking van uw beweerde seksuele geaardheid weten niet te overtuigen. Frappant is ook uw antwoord – wanneer u gevraagd wordt of u relaties heeft gehad met meisjes voordat u een relatie met (M.) aanging – dat u ervoor een relatie heeft gehad met een vrouw, maar dat u voor het eerst echt verliefd was op een vrouw toen u twintig was (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Dit antwoord kan opmerkelijk genoemd worden in de zin dat u nu wel onmiddellijk gevoelens van verliefdheid ter sprake brengt, wanneer het gaat over uw relatie(s) met vrouwen in het verleden, en in dit geval niet meteen verwijst naar seksgerelateerde gebeurtenissen, wat u wel doet als het gaat over relatie(s) met man(nen). Wanneer gepeild wordt naar uw gevoelens voor meisjes tijdens uw middelbare schoolperiode, verklaart u dat u geen echte relaties heeft gehad met meisjes, maar dat het eerder om te spelen was (zie gehoorverslag CGVS, p.13), maar wanneer u gevraagd wordt of u tijdens uw middelbare schoolperiode ook zulke ‘speelrelaties’ had met jongens, antwoordt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U geeft aan dat (M.) de eerste man was en dat u vóór de ontmoeting met (M.) er zelfs nooit aan gedacht heeft om een relatie met een man te beginnen (zie gehoorverslag CGVS, p.13), wat het opmerkelijk maakt dat u blijkbaar zo snel in het reine was met uw homoseksualiteit en zo snel en plots een relatie met een man kon aangaan. Uw antwoorden betreffende de ontdekking van uw beweerde homoseksualiteit komen bijgevolg niet doorleefd over.

Verder antwoordt u op de vraag hoe u uw homoseksuele geaardheid heeft ontdekt, dat u het ontdekt 2 heeft in 2008 toen (M.) voor de tweede keer naar Gambia terugkwam (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U geeft aan dat (M.) u ingeleid heeft in de homoseksualiteit en dat u er veel plezier aan beleefde, aan de seks die jullie hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd wat u dan voelde op het moment dat u zeker wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, antwoordt u dat u beseftte dat er risico's aan verbonden waren, maar dat u ermee begonnen bent en het gedaan hebt omdat u er plezier aan had (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Toch kan het vreemd genoemd worden dat u zich niet meer vragen heeft gesteld bij de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. U geeft wel aan dat het misschien een risico was, maar met uw antwoord lijkt u aan te geven dat u zonder al te veel problemen uw homoseksuele geaardheid aanvaardde - wat trouwens ook blijkt uit de snelheid ervan - hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Het is vreemd dat u nergens gevoelens van angst, vertwijfeling of onzekerheid ter sprake brengt die toch verwacht mogen worden tijdens de ontdekking van een homoseksuele geaardheid in een homofobe omgeving. **Uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid komen bijgevolg niet overtuigend en doorleefd over.**

Verder kan er nog een opmerking gemaakt worden betreffende uw beweerde relatie met (M.) (T.). U beweert een relatie met hem begonnen te zijn op 3 februari 2007; (M.) zou ieder jaar een aantal weken op vakantie zijn gekomen naar Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). In de periodes dat (M.) in Engeland was en u in Gambia, hielden jullie telefonisch contact, aldus uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is echter vreemd dat u sinds uw aankomst in België er niet in geslaagd bent in contact te komen met (M.) hoewel u al sinds begin 2007 een relatie met hem zou hebben gehad, en ondanks het feit dat (M.), volgens uw verklaringen, uw reis naar Europa heeft geregeld en u heeft geholpen het land te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart tijdens het gehoor immers dat jullie van 1 november 2011 tot 14 november 2011 ondergedoken leefden na jullie vrijlating en in afwachting van jullie vlucht naar Europa (zie gehoorverslag CGVS, 8-9). U verklaart verder dat u op 14 maart 2011 bent vertrokken vanuit Gambia, en dat (M.) de volgende dag terug naar Groot-Brittannië zou keren (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat jullie contactgegevens zouden uitwisselen op het moment dat u vertrok op 14 november 2011, gezien jullie beweerde lange relatie, wat duidelijk niet gebeurd is aangezien u er niet in geslaagd bent hem te contacteren en aangezien uw bewering dat u niet beschikt over zijn telefoonnummer of adres in Groot-Brittannië. U legt op het CGVS wel een foto voor waar u op afgebeeld staat met een andere man, maar een dergelijke foto vormt uiteraard geen sluitend bewijs voor uw beweerde relatie met (M.), en is evenmin een bewijs dat de man op de foto (M.) (T.) zou zijn zoals u beweert (zie administratief dossier).

Bovendien kunnen nog enkele opmerkingen gemaakt worden over de door u genomen risico's in de loop van uw beweerde relatie met (M.). U beweert immers dat jullie op 16 februari 2007 betrappt zouden

zijn terwijl jullie in het openbaar, op het strand, aan het kussen waren – waar op zich al de nodige vragen bij gesteld kunnen worden – waarop jullie zouden zijn opgepakt en één nacht in de cel zouden hebben doorgebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Jullie zouden vervolgens vrijgelaten zijn nadat (M.) een som geld aan de agenten zou betaald hebben, en nadat u beloofd zou hebben dat u zich in de toekomst niet meer met dergelijke praktijken zou inlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uitgaande van deze verklaringen over uw beweerde arrestatie op 16 februari 2007, kan het toch uitermate vreemd genoemd worden dat u, ondanks uw beweerde belofte aan de politieagenten in februari 2007, uw risicovol gedrag zou hebben aangehouden, in die zin dat jullie op een bepaald moment zouden betrappt zijn door jullie zus in uw kamer van de familiewoning, dat (M.) op een bepaald moment zelfs bij u zou zijn ingetrokken nadat u het ouderlijke huis had verlaten, en dat jullie alles nagenoeg samen deden wanneer (M.) op vakantie was in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Bij dergelijk door u gesteld risicovol gedrag in de loop van uw beweerde relatie met (M.), zelfs na een korte beweerde aanhouding op 16 februari 2007, kunnen ernstige vragen gesteld worden zeker in het licht van uw beweringen dat homoseksualiteit niet is toegelaten in Gambia en dat dergelijke personen zelfs een lange gevangenisstraf riskeren (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14). Tijdens het gehoor haalt u bovendien zelf aan dat de Gambiaanse president ernstige bedreigingen heeft geuit tegenover homoseksuelen in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.14). **Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook verder uw asielrelaas in het geheel.**

Voorts is uw kennis van de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst niet overtuigend. Gevraagd of u andere homoseksuele mannen in Gambia kent, antwoordt u dat u geen andere homoseksuele Gambianen kent, maar dat u wel een persoon uit Senegambia kent die ook homoseksueel is (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Hier meer uitleg over gevraagd, verklaart u dat u weet dat deze jongen eveneens samen was met een blanke man, met wie hij naar Europa is gegaan, en dat u hen samen met (M.) in een discotheek was tegengekomen, maar u kent de naam van deze persoon echter niet (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Het is bijgevolg vreemd te noemen dat u slechts één andere 3 homoseksuele Gambiaan zou hebben gekend in uw land van herkomst, waarvan u zich de naam niet herinnert, terwijl u toch beweert reeds sinds 2007 homoseksueel te zijn. Gevraagd hoe je als homoseksueel andere mannen kan ontmoeten in Gambia, antwoordt u dat je niet kan zien of iemand homoseksueel is, omdat het in Gambia niet is toegelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U kent evenmin ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.14), en kent evenmin andere Gambiaanse homoseksuelen die gelijkaardige problemen als u gekend zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.14). **Uw verklaringen over de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst zijn bijgevolg niet overtuigend te noemen.**

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit.

U legde daarenboven nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die van die aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder te ondermijnen. Zo verklaart u voor het CGVS dat u op 16 februari samen met (M.) werd opgepakt door de politie waarop jullie één nacht in de cel zouden hebben doorgebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Jullie zouden vervolgens de volgende dag zijn vrijgelaten na het betalen van een som geld aan de agenten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd of u in de jaren die volgden nog problemen heeft gekend met de Gambiaanse autoriteiten, antwoordt u dat u geen problemen meer heeft gehad met de Gambiaanse autoriteiten tot op 29 oktober 2011, toen jullie naakt betrappt zouden zijn door drie agenten in uw kamer, waarop jullie opnieuw zouden zijn gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart dat jullie opnieuw zouden zijn vrijgelaten op 1 november 2011 nadat (M.) een som geld zou hebben betaald en nadat jullie zouden hebben beloofd om het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het is echter opmerkelijk dat u deze tweede beweerde arrestatie hoegenaamd niet vermeld heeft tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, dd.9 januari 2012, p.2-3, zie administratief dossier). Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken haalt u enkel een arrestatie van u en (M.) aan nadat jullie betrappt werden toen jullie in het openbaar aan het kussen waren, maar zonder hierbij een datum te vermelden; een tweede vermeende arrestatie laat u echter in het geheel onvermeld (zie vragenlijst CGVS, dd.9 januari 2012, p.2-3, zie administratief dossier). Redelijkervijze kan toch verwacht worden dat u alle relevante feiten vermeldt in het kader van uw aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst, wanneer u hierom gevraagd wordt op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat u dit echter nagelaten heeft, door een vermeende arrestatie niet te vermelden, doet verdere vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, des te meer omdat deze tweede vermeende arrestatie net de aanleiding zou zijn geweest voor uw vlucht naar het buitenland.

Tot slot legt u uw geboorteakte voor ter bevestiging van uw identiteit maar deze wordt niet meteen in twijfel getrokken in deze beslissing. Verder overhandigt u twee originele foto's waarop u afgebeeld staat samen met een andere man, maar zoals reeds eerder aangehaald, hebben dergelijke foto's geen bewijswaarde aangezien niet eens bevestigd kan worden wie de andere man is die op de foto afgebeeld staat. Deze documenten wijzigen dan ook niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw advocaat legt eveneens een internetartikel neer waarin de discriminatie van homoseksuelen in Gambia besproken wordt, maar dit artikel bespreekt enkel de algemene situatie in Gambia, en heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie, ook al omdat geen geloof gehecht wordt aan uw homoseksuele geaardheid.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht; een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook een schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist dat zijn homoseksuele geaardheid niet geloofwaardig zou zijn en tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zo stelt hij onder meer dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) deze zaak genuanceerder moest bekijken, omdat het om een erg persoonlijke aangelegenheid gaat, die volop in de intieme sfeer zit. Hij verwijst naar het gegeven dat in zijn cultuur homoseksualiteit een delicaat item is. Het CGVS kan zich volgens hem niet uitspreken over de wijze waarop hij over zijn gevoelens spreekt omdat dit voer voor psychologen is. Verzoeker betwist verder dat hij zijn homoseksuele gevoelens snel aanvaardde. Hij heeft wel degelijk een zekere gewetensnood en angst gehad, maar heeft toch doorgebeten.

Hij herhaalt zijn verklaringen aangaande de redenen waarom hij geen contact meer heeft met M. Uit de door hem neergelegde foto's blijkt wel degelijk dat zijn relatie met M. reëel is. Daarnaast werpt hij op dat hij enkel de eerste keer risico's heeft genomen met M., namelijk toen ze kusten op het strand. Verzoeker meent tenslotte dat het CGVS laat uitschijnen alsof er een hele gay-scene zou bestaan, terwijl hij al opmerkte dat homoseksuelen daar in alle clandestiniteit tewerk moeten gaan.

In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van het Verdrag van Genève. Volgens hem is het namelijk duidelijk dat hij systematische daden van vervolging onderging. Het feit dat hij kon vrijkomen bood geen enkele garantie om gevrijwaard te worden van verdere moeilijkheden. Volgens verzoeker worden zijn verklaringen gestaafd door de internetprints die hij liet toevoegen aan het dossier. Tenslotte stelt hij dat hij tot een sociale groep behoort, namelijk de homoseksuelen in de samenleving.

2.2.1. De eerste twee middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat geen afdwingbare rechtsregels zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoeker beperkt zich vooral tot het herhalen van zijn verklaringen en het op algemene wijze tegenspreken van de vaststellingen van het CGVS. Hij tracht de vaststelling van het CGVS dat zijn verklaringen niet overtuigend en doorleefd overkomen te rechtvaardigen door de indruk te geven dat hij het moeilijk heeft om er over te praten, gelet op het persoonlijk karakter van de materie en het taboe die errond heerst binnen zijn homofobe cultuur. Deze vergoelijking strookt echter niet met de, soms erg expliciete, wijze waarop verzoeker zijn relatie beschreef aangezien hij de ontdekking en beleving van zijn vermeende geaardheid steevast relateert aan seksualiteit. Daarnaast is de angst en gewetensnood die verzoeker vermeldt niet terug te vinden in verzoekers verklaringen zoals deze blijken uit het gehoorverslag en betreft het dus een loutere *a posteriori*-verklaring. Het blijft derhalve vreemd dat verzoeker nergens gevoelens van angst of onzekerheid uitte, terwijl dit verwacht kan worden tijdens de ontdekking van een homoseksuele geaardheid in een homofobe omgeving. Tenslotte dient te worden vermeld dat verzoeker in zijn verzoekschrift de relaties met de meisjes bestempeld als vriendschappen, terwijl hij tijdens het gehoor het duidelijk had over een liefdesrelatie met een vrouw (gehoorverslag CGVS, p. 13).

Verzoeker tracht verder de reden waarom hij geen contact heeft met M. te verklaren door het herhalen van zijn verklaringen, terwijl het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen niet afdoende is om de motivering ter zake *in concreto* te weerleggen. Foto's waarop verzoeker met een andere man staat afgebeeld, vormen trouwens geen sluitend bewijs voor zijn beweerde relatie met M. Het zijn loutere afbeeldingen van verzoeker met een man, zonder bevestiging wie die man is (stuk 13, Documenten, Foto's). Het internetartikel bespreekt enkel de algemene situatie in Gambia en heeft geen betrekking op verzoekers persoonlijke situatie (stuk 13, Documenten, Internetartikel).

Tenslotte dient, met betrekking tot de beweerde relatie met M., te worden opgemerkt dat het risicovolle gedrag van verzoeker zijn asielrelaas verder ondermijnt. Naast de betrapping op het strand, verklaarde verzoeker ook betrupt geweest te zijn door zijn zus in zijn kamer van de familiewoning. Daarnaast verklaarde hij dat M. op een bepaald moment zelfs bij verzoeker zou zijn ingetrokken en tenslotte dat ze alles samen deden wanneer M. op vakantie was in Gambia (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Deze laatste drie handelingen zouden hebben plaatsgevonden na de beweerde arrestatie, en het gebrek aan enige voorzichtigheid die normalerwijze voortvloeit na een arrestatie ondermijnt verder verzoekers geloofwaardigheid.

Zoals verweerder terecht opmerkt, liet het CGVS niet uitschijnen alsof er een hele gay-scene in Gambia zou bestaan, maar wordt er enkel opgemerkt dat verzoekers verklaringen over de leefwereld van homoseksuelen in Gambia niet overtuigend te noemen zijn. Verzoeker, die beweert sinds 2007 homoseksueel te zijn, kent slechts één andere homoseksuele Gambiaan, kent geen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen en kent tenslotte geen andere homoseksuelen die gelijkaardige problemen als hem zouden hebben gekend (gehoorverslag CGVS, p. 14).

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd zodat het door de Raad tot zijne wordt gemaakt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Acties, zoals deze die ondernomen worden tegen personen van homoseksuele geaardheid, kunnen volgens hem beschouwd worden als daden die worden beoogd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers integriteit kan volgens hem onmogelijk gewaarborgd worden in een land als Gambia, indien hij er vrij uiting wil geven aan zijn seksuele geaardheid.

2.3.2. Verzoeker beroept zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, op geen andere elementen dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op het hoger vastgestelde toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS